

БОЖИЯТА БОЛКА

Дейвид Уилкерсън

5 Юни 1995

Според Библията, ние никога не трябва да мислим за Бог като за студен, безчувствен Баща. Нашият Бог изпитва дълбоки чувства. Той е чувствителен. Сърцето Му може да бъде разчувствано. Всъщност, Той изпитва състрадание към нашите слабости (виж Евреи 4:15).

Бог не само че изпитва болка, но също така и скърби. Помнете, че Исус плака при гроба на Лазар. Това е картина на Бог в плът, който плаче. Това показва, че Бог чувства и плаче като нас. В крайна сметка, Исус каза: „...Който е видял Мен, е видял Отца...” (Йоан 4:19).

Можем да видим отблизо Божията болка и на друго място – в Гетсиманската градина. Само няколко часа преди стражите да заловят Исус и да Го предадат в ръцете на първосвещеника, Той плака толкова много и с толкова чувство, че сълзите Му се смесиха с кръв. Бог страдаше заради греховете на човечеството!

Чудили ли сте се някога защо Исус плака в градината и имаше такава мъка в сърцето Си? Не беше поради болката, която щеше да изпита на Кръста. Не, Исус не желаше да отхвърли чашата.

Аз по-скоро си мисля, че Исус видя всичкото време на човечеството до Второто Му пришествие. И гледайки напред, видя немислимото - цели множества от хора, които отхвърлят безплатното Му предложение за пълно спасение. Видя болката и страданията, които ги сполетяха в резултат на това.

Исус не плака: „Скоро ще пролея кръвта Си и ще премина през такава болка, а вие ще Ме отхвърлите. Ще ви отмъстя в деня на Страшния съд. Ще си платите!”

Не! Исус плачеше заради идващите милиарди хора, онези, които щяха да знаят за безплатната Му спасителна жертва, благоволение, благословение, помазание, но въпреки това нямаше да се възползват от никое от тези неща. Христос плачеше, че толкова много хора ще бъдат загубени, въпреки толкова достъпното за тях изцеление.

Това е Божията болка! Болка, която човечеството само си докарва. Исус не само понесе греховете ни на кръста. Той понесе и болката на целия свят!

Тук, в Ню Йорк, навсякъде срещаме нервни, депресирани хора. Срещаме наркомани, алкохолици и бездомни, които стоят пред вратите на църквата ни. На всички тези хора Евангелието им се проповядва безплатно и въпреки това, мнозина Го отхвърлят!

В градината Исус видя с Божествените Си очи огромния брой хора и цялата им болка. И в този момент тя се стовари върху Него – твоята, моята, болката на всеки човек, който някога ще Го отхвърли.

Вярвам също, че сърцето на Исус беше скръбно и поради една друга причина. Той знаеше, че хората ще Му се присмиват и подиграват, ще Го превърнат в пиянска песен. И изпитваше болка поради справедливостта, която щеше да се въздаде на всеки, който отхвърлеше жертвата Му!

Когато Христос каза на учениците Си: „Не можахте ли поне един час да бдите с Мен?“ (Матей 26:40), мисля, че каза това с болка. Той не ги укоряваше. По-скоро скърбеше, защото знаеше, че плътта им е слаба и знаеше какво ще им навлече тази слабост.

В следващият стих Исус казва: „Духът е бодър, но плътта – немощна“ (стих 41). Исус видя с всевиждащите Си очи как учениците Му Го изоставяха и се разбягваха. Видя болката и празнотата, след като Го отхвърлиха и как се върнаха към предишния си живот на рибари.

Той знаеше, че следващите събития щяха да накарат Петър да се отрече от Него. Исус видя този доскоро безстрашен ученик да бяга по хълмовете, плачейки: „Как можах да се отрека от Исус? Как можах да извърша толкова ужасно нещо?“

Така че, когато Исус каза на онези мъже: „Не можахте ли да бдите с Мен?“, Той не казваше: „Имам нужда от приятел по време на изпитанията Си.“ Не, та Той беше Бог! Не се нуждаеше от някой, който да застане до Него и да Го окуражи.

Исус по-скоро изпитваше болка заради учениците Си. Той искаше да каже: „Ако не бдите с Мен, няма да сте подготвени. Няма да сте в състояние да понесете онова, което предстои!“ Той знаеше за отстъпничеството, което щеше да изникне в сърцата им, защото бяха твърде мързеливи, за да се подготвят. И мисълта за страданията им в резултат на това, предизвика голяма скръб в сърцето Му.

Не си мислете дори и за момент, че Исус не страдаше заради Юда. Сърцето Му не можеше просто да освободи този човек с думите: „О, дявол, извърши делото си.“ По-скоро вярвам, че Исус плака в себе Си, когато Юда излезе от горницата, за да Го предаде.

Всезнаещите Христови очи видяха ученика да хвърля трийсетте сребърника на земята и да вика: „Предадох живия Бог!“ И Исус със сигурност почувства скръбта на Юда, когато този измъчен човек отиде да се обеси.

Искам да споделя с вас нещо, което Господ наскоро откри на сърцето ми:

Бог не изпитва удоволствие да раздава правосъдие!

Всеки път, когато сгрешим срещу Бог, справедливостта Му изисква Той да дисциплинира децата Си. Но най-болезнената работа за Него е да наказва онези, които нарушават законите Му!

„Защото Аз нямам благоволение в смъртта на умирация, заявява Господ БОГ. Затова обърнете се и живеете!“ (Езекил 18:32)

Бог казва: „Мислите ли, че изпитвам удоволствие, когато хората умират - дори и лошите? Никога! Не изпитвам удоволствие от падението на грешника.“

Исус не удовлетваше в смъртта на Юда и не злорадваше: „Вижте какво се случва с предателите!“ Нито пък Господ изпитва някакво удоволствие от смъртта на пласьорите на наркотици; лекарите, които извършват аборти; дори и убийците. Той не е щастлив, когато някой умре в грях.

Но колко сме различни ние от Господ в това отношение! Скръстваме ръце и казваме: „Благодаря Ти, Господи, че се разправи с това зло.“ Не изпитваме Божията болка, когато грешника падне!

Може да попиташ: „Но не казва ли Бог в Притчи 1:26: „Аз също ще се смея на вашето нещастие“?“

Не! Контекста на този пасаж започва в стих 20. Казва се: „Мъдростта вика навън, издига гласа си по площадите.... Докога, прости, ще обичате невежеството...? (стихове 20-22). Мъдростта говори в стих 26, който казва: „Аз също ще се смея на вашето нещастие...“

Мъдростта, а не Бог се присмива на грешника. Пасажът е отправен към онези, които отхвърлят всяка мъдрост и се подиграват на съветите Му. Вижте, има закон, установен Божий принцип, който наричаме мъдрост. Ако пресечеш улицата на червено и те удари кола, мъдростта на улицата се надсмива над бедствието ти.

Бог никога не би могъл да се надсмее над бедствието дори и на най-злия човек. Той не може да се присмива на онези, които са унищожавани от греховете си. Напротив, Той ни казва, че не изпитва удоволствие от смъртта на никой грешник.

Въпреки това мъдростта Му вика към всички. Тя вика и в този момент на улиците точно пред Таймс Скуеър Чърч. Онези, които ще чуят Божия глас, вместо да се надсмеят над мъдростта, мъдростта ще им се присмее в Деня на съда. Тогава тя ще извика: „Колко глупав беше!“ „Тогава те ще ме призват, но аз няма да отговоря; ревностно ще ме търсят, но няма да ме намерят“ (стих 28).

Но същата глава на Притчи предлага и надежда. Тя разкрива Божието сърце в последния стих: „Но който ме слуша, ще живее безопасно и ще бъде спокоен, без да се бои от зло“ (стих 33).

Виждаме и друга картина на Божиата болка, когато Исус плака за Ерусалим!

„И като се приближи и видя града, плака за него и каза: Да беше знаел ти, да, и ти, поне в този (твой) ден това, което служи за мира ти! Но сега това е скрито от очите ти. Защото ще дойдат върху теб дни, когато твоите неприятели ще издигнат окопи около теб, ще те обсадят, ще те притеснят отвред и ще сравнят със земята и теб, и децата ти в теб, и няма да оставят в теб камък върху камък; защото ти не позна времето, когато беше посетен” (Лука 19:41-44).

Кой плаче тук? Исус – Бог в плът!

Той не стоеше на някаква трибуна да сочи с пръст и да вика: „Един ден армия ще дойде и ще убие вас, жените и децата ви!”

Не, Исус плачеше докато пророкуваше. Той видя четиридесет години напред в бъдещето, по времето когато армията на Тит щеше да нападне Ерусалим, да похити града и да унищожи храма. Това щеше да е най-голямото от всички разрушения и Исус плака за града при тази гледка.

Жителите на Ерусалим щяха да Го отхвърлят скоро, да плюят върху Него, да Му се присмиват, да Го ругаят и проклинат името Му. А ето Го – плаче, страдайки за тях, защото Божиата справедливост изискваше наказание! Справедливостта щеше да доведе една езическа армия по улиците им и мъже, жени и деца щяха да бъдат безмилостно изклани.

Но аз вярвам, че Исус плака и поради онова, което Ерусалим преживя: посещение от Бог. Можеха да имат благословения, опрощение, ново сърце. Но отхвърлиха всичко! Следващият стих ни казва защо болката на Исус беше толкова голяма:

„И като влезе в храма, започна да изпъжда онези, които продаваха, като им казваше: Писано е: „И домът Ми ще бъде молитвен дом“; а вие го направихте „разбойнически вертеп“” (стихове 45-46).

Исус влезе в храма с бич и изгони всички обменители на пари. Защо ги би? Защото знаеше, че точно това бяха греховете, които ускоряваха приближаването на наказанието!

Исус изпитваше болката на ужасната сцена от бъдещето. Той чуваше всички викове на жените, чиито коремни щяха да бъдат разпорени с нож. Чуваше виковете на децата, които щяха да бъдат стъпкани от армията на Тит. Скърбеше и когато видя как храма беше разрушаван камък по камък.

Исус видя всичко това и каза: „Не разбирате ли вие, обменителите на пари? Това, което правите тук ще предизвика Божието наказание!” Бог страдаше заради избора Си народ, защото грехът щеше да ги унищожи!

В очите на Исус трябва да е имало сълзи, когато удряше с камшика. Не мисля, че Той удари някого в храма. Удряше маси и сергии, удряше във въздуха. Използваше камшика с любов. Това беше Неговия начин да каже: „Събудете се! Карате Бог да предизвика онова, от което Го боли най-много!”

Нека ви покажа друг момент, когато Бог изпита болка: „Тогавя ГОСПОД каза на Моисей... твоят народ, който си извел от египетската земя, се поквари... направиха си изляно теле, поклониха му се, жертваха му... Видях този народ, и ето, коравовратен народ е. И сега остави Ме, да пламне гневът Ми против тях и да ги изстребя... Тогавя Моисей се помоли на ГОСПОДА, своя Бог, и каза: ГОСПОДИ, защо да пламне гневът Ти против Твоя народ, който си извел от египетската земя с голяма сила и мощна ръка? Защо да говорят египтяните и да казват: За зло ги изведе, за да ги измори в планините и да ги изстреби от лицето на земята? Отвърни се от разпаления Си гняв и се разкай за това зло, което възнамеряваш против народа Си... И ГОСПОД се разкай (промени мнението Си) за злото, което беше казал, че ще направи на народа Си” (Изход 32:7-14).

Когато четат този пасаж, много християни неправилно приписват повече благодат и милост на Моисей, отколкото на Бог. Те си мислят: „Моисей се моли за голяма милост за Израел, докато Бог беше готов да ги унищожи.”

Това е толкова далеч от истината! Имаше само една причина, поради която Моисей можеше да се моли по този начин – познаваше милостивото Божие сърце!

Вижте, Бог тук говореше за справедливостта Си, а тя изискваше хората да бъдат изстребени. Но Моисей знаеше, че Бог ще страда, ако унищожи децата Си и че обича народа Си. Така че се помоли: „Господи, знам, че справедливостта Ти вика и трябва да я изявиш. Тези коравовратни хора трябва да бъдат смазани.

Но знам и нещо друго, Господи. И това е, че ако го направиш, няма да можеш да понесеш болката! Може да унищожиш 10-12 хиляди от тях, но колкото повече унищожиш, толкова повече ще страдаш. Познаваш сърцето Си, Господи, и знам, че не можеш да унищожиш Израел, защото го обичаш!”

Библията казва, че Бог „се разкай”, което означава, че промени мнението Си за това как да накаже Израел. Нямахте да ги унищожи. Вместо това хората щяха да се изнурят в пустинята. Но Бог никога не премахна милостта Си от тях. Въпреки, че народа щеше да продължава да Му причинява болка в продължение на още 38 години чрез неверието си, Господ щеше да ги пази, води, храни и облича до деня, в който щяха да умрат.

Когато си мисля за онова, което преживя Йов, разбирам каква болка трябва да е изпитвало Божието сърце!

Чудя се колко ли пъти Господ поглеждаше Йов и Му се искаше да каже: „Стига! Не мога да позволя на слугата Си да понесе повече от тази ужасна болка. Трябва да спра това!”

Ако си мислите, че Йов страда, трябва да знаете и колко много страда Бог с него. Представям си Го да казва: „Само премини през това, Йов, и Аз ще ти дам всичко, което изгуби. Само стой твърд и ще те умножа 150%.” Накрая, когато страданията на Йов приключиха, Бог каза: „Ще удвоя всичко, Йов. Ще ти дам два пъти повече, отколкото имаше преди!”

Виждаме Божията болка и когато трябваше да въздаде справедливост на Давид за това, че преброи Израел. Бог заповяда на Давид да не брои хората, така че никога да не се изкушава да разчита на ръка от плът.

Но Давид направи точно обратното и това нарани Божието сърце: „И това нещо беше зло в очите на Бога и Той порази Израил” (1 Летописи 21:7).

Бог трябваше да съди Давид. Царят се възгордя от това, че имаше много силни войни. Така че, Господ изпрати един ангел да въздаде справедливост чрез чума, която да порази народа. Много скоро гордите хора започнаха да измират като мухи.

Давид чу ужасните новини, които вестносите му съобщиха – 10 000 мъртви в Хеврон, 5 000 мъртви в Венямин, 6 000 мъртви в Юдея. Броят на жертвите продължаваше да расте.

Съвсем скоро 70 000 израилтяни бяха мъртви. Ангелът на смъртта беше обиколил страната, убивайки хора навсякъде. И сега стоеше над Ерусалим с изваден меч, готов да убива. Силните войни на Давид бяха пред пълно изстребление!

Бог удряше в сърцето на давидовата гордост. Той се опитваше да го спаси, да го избави от врага на душата му. Библията ни казва: „...Тогава Давид и старейшините, облечени във вретинища, паднаха по лице” (стих 16).

Когато Давид чу за всички мъртви в Израел, той падна по лице и се покая. Изплака: „О, Господи, вината е моя! Хората са невинни. Моля Те, Господи, пощади ги. Накажи мен!”

Бог повече не можеше да понесе давидовата болка. Извика към ангела: „Достатъчно! Прибери меча. Болката е много силна за Мен!”

„И ГОСПОД каза на ангела и той върна меча си в ножницата му” (стих 27).

Като че Бог казваше: „Ако позволя на справедливостта да продължи, няма да съм в състояние да понеса ужасната болка на Давид. Ще умре с разбито сърце!”

Това е невероятна картина на болката в Божието сърце. Давид Го беше наскърбил, а Божията справедливост налагаше наказание. Но Бог не застана върху Давид, злорадствайки: „Научи ли си вече урока?“ Не, сълзите на Давид докоснаха нежното Божие сърце! Бог чувстваше болката на Давид, докоснат бе от немоцта му. И каза: стига!

Аз смятам, че когато караме Бог да ни наказва и съди за греховете, които извършваме, Му причиняваме „двойна болка“.

Първата част от ужасната „двойна болка“ на Бог е, когато грешим в присъствието Му – срещу светлината и любовта Му.

Но не самият грях наскърбява Бог. А това, че последствията от греха ни ще последват скоро. Бог знае цената, която ще платим – грехът ни ще ни докара скръб и мизерия! А това причинява голяма болка на сърцето Му.

Втората част от „двойната болка“, която изпитва Бог е, че грехът ни Го кара да спази Словото Си, съдейки ни. Той трябва да стои като любящ Баща и да слуша виковете поради болката ни, когато ни наказва с цел да произведе благочестив характер у нас.

Неотдавна бях в криза – на предела на силите си. Чувах клевети по мой адрес и по адрес на един близък пастор, който служи при нас в Таймс Скуеър Чърч. Беше ужасна, болезнена клюка. Не можех да повярвам, че хората бяха казали някои от тези неща. Това много ме нарани.

След като продължи известно време, започнах да напомням на Бог за Словото Му:

- „Лъжлив свидетел няма да остане ненаказан и който говори лъжи, ще погине“ (Притчи 19:9).
- „... лъжецът дава ухо на езика на погибелта (клюките)“ (17:4).
- „Който ходи наоколо като клюкар, открива тайни, а верният по дух покрива работата“ (11:13).
- „Който покрива омразата с измама, злината му ще се открие пред събранието“ (26:26).

След известно време извиках отчаяно: „О, Господи, докога ще позволяваш това да продължава? Лъжите се променят от ден на ден. Не мога да се боря с тях. Ти си моя защитник, Господи, и казваш, че ще отмъстиш за хората Си. Но не виждам да въздаваш справедливост. Моля Те, Господи, колко още трябва да понеса преди да се намесиш?“

Докато си мислех за всичките клевети срещу мен, започнах да си мисля и за други „обкръжени“ пастори и служители. Има толкова много светии днес – святи, праведни хора, които трябва да понесат ужасни изпитания, защото срещу тях се говорят зли неща от колеги, семейството им, дори приятели.

„Защо, Господи – молах се аз. Къде са праведните Ти наказания? Защо продължаваш да позволяваш хората Ти да бъдат наранявани? Защо се бавиш толкова дълго, за да въздадеш справедливост?“

Господ ми отговори: „Дейвид, Аз съм милостив, дълготърпелив и бавен да се гневя, защото Ме боли да раздавам справедливост. Ако можеше да почувстваш болката Ми, никога, НИКОГА не би искал да видиш деня на Страшния съд. Би разбрал защо се бавя толкова много да докарам този ден!“

Тогава Бог ми показва ужасяваща картина от наказанието, което трябва да докара върху онези, които грешат срещу Словото Му. Всъщност, ужасни неща ще сполетят онези, които продължават да стоят в греха на клюкарстването и клеветите.

Но мисълта за Божественото възмездие, за съда, който ще сполети всички, ме съкруши. Извиках: „О, Господи, не ги съди заради мен! Моля Те, не го прави, дори и онези, които са ме наранили. Не прави това, за да ме оправдаеш!“

Чувствах Божията болка, нежеланието Му да съди! И тази болка беше в сърцето ми вероятно около 15 минути.

Господ ми каза: „Дейвид, ти знаеш колко е болезнено да дисциплинираш децата си, защото ги обичаш. Същото е и с Мен. Боли Ме да наказвам и да въздавам справедливост на онези, които обичам!“

Накрая Бог ми позволи да видя болката, която е изпитвал всеки път, когато е трябвало да накаже мен!

Живо си спомням четири или пет случаи на много тежки наказания от Господ. Тогава казвах така: „О, Господи, това боли! Не искам да преминавам през нищо подобно отново.“

А сега Бог ми казваше: „Дейвид, Аз също не искам да преминавам през това отново. Болеше Ме да стоя и да гледам как те боли. Направих това с нежелание. Не изпитвах удоволствие. Това наскърби сърцето Ми. Но трябваше да се случи, защото те обичам!“

Бог ми показва по трудния начин, че не трябва да се радвам на наказанието на никого. Но нека Бог има милост над онези християни, които се радват на наказанието на другите:

„Не се радвай, когато падне врагът ти, и сърцето ти да не се весели, когато той се препъне“ (Притчи 24:7).

Не само, че не трябва да се радваш, когато видиш Бог да наказва. Трябва и да изпитваш Божията болка! Просто не можеш да се радваш в присъствието на Господар, Който плаче докато бие с камшика; пред Христос, Чието сърце е разбито.

Божиие наказания над другите трябва да разбиват сърцето ти. Трябва да те карат да извикаш: „О, Господи, стига! Моля Те, накарай ангела Си да прибере меча.“

„Нито едно наказание не изглежда да е за радост, а за скръб; но после донася мирния плод на правдата на тези, които са били обучавани чрез него” (Евреи 12:11).

Бог говори за собственото Си сърце, както и за нашето. Наказанията Му не Му носят радост, а са скръбни и болезнени!

Но когато Бог започне да съди, Той кръжи над децата Си докато ги наказва. Докато удря Той иска да види дали последния удар причинява сълзи. Гледа дори и за най-малкия признак на скръб и покаяние. И спира дори и при най-малкия признак на такива! Копнее да каже: „Стига, стига вече! Боли Ме твърде много.”

Възлюбени, трябва да разберете същността на болката на Бог. Трябва да дисциплинирате себе си, да покорите мислите си и да кажете: „О, Господи, позволи ми да се моля за враговете си – за онези, които се опитват да ме наранят!”

Бог обича и най-злия грешник на улицата. И ако е така, колко повече обича християнина, който те е наранил и се е превърнал в твой враг?

Вероятно вече имаш представа колко сме далеч от Божието сърце. Имаме да учим още толкова много за сърцето Му. Не, Той не изпитва удоволствие от наказанията, от унищожението на злите хора, нито от дисциплинирането на децата Си. Напротив, от това Го боли ужасно.

Нека ви кажа в какво с наслаждава Господ: „Кой е Бог като Теб, който прощава беззаконие и прощава престъплението на остатъка от наследството Си? Не държи гнева Си навеки, защото Му е угодно да оказва милост. Той отново ще се смили над нас, ще стъпче беззаконията ни. И ще хвърлиш в морските дълбини всичките им грехове” (Михей 7:18-19).

Слава на Бог за голямото Му състрадание, което е на разположение на всички. Той се наслаждава в милостта.

Алилуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1995 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Pain of God](#) / [Божията болка](#)